ÎN 7 ZILE

• FILMUL ANULUI A ÎNCEPUT CU O „SCENĂ TARE" • PRIMA REVANȘĂ OBȚINUTĂ DE „OLIMPICI"; ÎN MAI, O AȘTEPTĂM PE A DOUA • PUTEM APLAUDA DEBUTUL DE INTERNAȚIONAL AL LUI MIOC? • INOSPITALIERUL PĂMÎNT SUD-AMERICAN • BUENOS AIRES NE CAUTĂ ȘI NE ÎNVITĂ • CE DECLARĂ DUMITRACHE, ÎN MOMENTE DE EMOȚIE...

Filmul acestui **al 50-lea an de activitate al reprezentativei de fotbal a României**, pe care l-am dori intitulat **„Echipa noastră în cel mai frumos an al existenței sale"** a debutat cu o „scenă tare": renunțarea la turneul de pregătire în America de Sud.

Ce punem în loc?

Un **turneu-stagiu în Turcia și Grecia**, cam de aceeași durată, „punctat" de patru partide de verificare cu echipe ca Beșiktaș, Fenerbahce, P.A.O.K., Olympiakos Volos.

Jucătorii nu se arată deloc indispuși de această schimbare — dimpotrivă, mulți se declară de-a dreptul satisfăcuți — iar presa (ne referim la ziarele care s-au pronunțat pînă acum) aderă la modificarea survenită pe care, de altfel, Cristian Mantu și Gheorghe Mitroi, de exemplu, o sugeraseră mai înainte.

Revista noastră se situează pe o poziție pe care o putem sintetiza astfel: **nu interesează, în principal, UNDE, ci CUM ne pregătim**, cum se va traduce această perioadă în beneficiul echipei. De aceea credem că a fi perseverat în ideea menținerii Americii Latine ca loc de pregătire, numai pentru sonoritatea publicitară și exotismul denumirilor geografice ce s-ar fi legat de numele echipei noastre, fără a avea garanția că turneul poate fi într-adevăr util, ar fi constituit o greșeală. Se cunosc avantajele și dezavantajele unui lung voiaj în sudul american al Ecuatorului, nu le mai repetăm, dar se pare că **de data aceasta dezavantajele ar fi precumpănit.** Așa încît, mai bine mergem o săptămînă în Turcia, vreo 8—10 zile în Grecia, ne antrenăm „cinstit, gospodărește", jucăm cîteva meciuri (pe terenuri oricum mai bune decît am avea în acest timp acasă...) și tot ne alegem cu ceva bun, decît să „hăituim" echipa mii și mii de kilometri, cu un profit discutabil. Repetăm însă: **avantajele renunțării** în favoarea formulei Turcia—Grecia **sînt, și ele, condiționate de CUM NE VOM PREGĂTI.** Dar, în această privință putem fi mai liniștiți pentru că răspunsul satisfăcător la acest CUM depinde numai de noi, de conducerea tehnică a echipei, de jucători. Mai puțin de **x** persoană particulară, intermediară...

Olimpicii noștri au început bine acest turneu care, în esență, rămîne **de pregătire și omogenizare.** Prin elocventul 4—2 de duminică, ei revanșează, după aproape zece ani, echipa reprezentativă A a țării noastre, care în 1962, pe același stadion din Casablanca, pierdea în fața națională marocane cu 3—1, tot într-un meci amical.

Dar, deasupra acestei satisfacții, se situează fără îndoială aceea că al doilea eșalon reprezentativ al fotbalului nostru își dovedește progresul, valoarea și învinge, în deplasare, o echipă care a jucat în turneul final al „El Mundial"-ului mexican, unde — între altele — a făcut meci egal (1—1) cu Bulgaria și a condus aproape 60 de minute în fața R.F.G.-ului. Iată un start promițător al „olimpicilor", născut parcă din ambiția lor de a valida hotărîrea federației privitoare la existența separată a celor două loturi și de... a repara la București ceea ce a stricat „lotul mare" astă-toamnă, la Copenhaga.

Trimisul nostru special în Maroc ne relatează că prima partidă a turneului s-a desfășurat sub titulatura de **România—Maroc.** Nu știm dacă este vorba doar de o licență publicitară pe care și-au permis-o gazdele sau despre un consens al F.R.F. în această direcție, cert este, însă, că meciul de la Casablanca **intrunește condiții pentru a deveni un meci de palmares** și de a fi deci considerat **„numărul 237"** pe tabel. Lucrul acesta apare normal, din moment ce și partidele cu Albania din anul trecut, susținute de selecționata olimpică a țării noastre, au fost validate ca meciuri de echipă națională și trecute în palmaresul intitulat **„al echipei naționale și olimpice".**

În acest caz, Domide, Ghiță, Suciu, Vlad, Radu și alți cîțiva își adaugă o nouă selecție în echipa națională, iar pe Mioc și pe Rugiubei îi putem felicita pentru debut. Rămîne însă să așteptăm și un punct de vedere oficial în acest sens.

Buenos Aires descoperă fotbalul românesc. Zilele trecute, un emisar al federației argentiniene a sosit la București, oferind un meci inter-țări chiar pentru această primăvară. Cum însă dificultățile noastre de program n-au permis imediata perfectare, purtătorul de cuvînt al forului sud-american a insistat pentru angajarea unei partide **România—Argentina** (prima din palmaresul celor două țări) pentru anul viitor. Există toate șansele ca această „premieră" să se producă în octombrie 1973 și ca meciul să devină tradițional.

Ne vin deci oferte de pretutindeni. În aceste condiții, numărul meciurilor într-un an crește mereu iar vechiul record al lui Bodola (48 de meciuri în echipa națională) începe să se clatine. Cine-l va bate? Lucescu? Dinu? Dumitru? Dobrin?

Anul acesta, continentul sud-american nu prea e propice echipelor europene. Rezultatele pe care le obțin acolo nu numai formații de club (ca Steaua sau Zeleznicear) ci și echipe naționale (Ungaria, de exemplu) nu sînt de natură a pleda pentru superioritatea balonului rotund de pe continentul nostru. Cel puțin cînd e (încă) vorba de turnee amicale...

Dar, pentru că am vorbit despre echipa Ungariei, ale cărei rezultate au apărut pînă acum disparat, să facem un serviciu cititorilor noștri (și nu numai lor...) și să le grupăm: 0—2 cu Portuguesa, 0—2 cu Curitiba, 0—1 cu Palmeiras și 2—2 cu Flamengo. Bineînțeles însă, turneul continuă...

La Liceul de fotbal „23 August" din Capitală, organizația de pionieri a primit vizita fotbaliștilor din lotul național. A fost o întîlnire caldă, cu multe momente emoționante, în cadrul căreia **Dumitrache** a fost ales președinte de onoare al organizației.

Ni se relatează, între altele, că în discuția cu micii săi admiratori, Dumitrache ar fi rostit și cuvintele **„arbitrul are totdeauna dreptate"**, pe care le înregistrăm ca... primul indiciu că „tandem"-ul de pe coperta noastră de azi are șanse de retitularizare în echipa națională.

Radu URZICEANU

Carnet de TURNEE

de EUGEN BARBU

Vorbesc în perfectă necunoștință de cauză, dar nu este vina mea. Să mă explic: ziarul „Scînteia tineretului" de sîmbătă, prin pana lui Gigi Mitroi, atrăgea atenția asupra inutilității turneului sud-american proiectat de Federația de fotbal; iată, luni, o știre provenind de la același for de specialitate vine și pune punctul pe i. Nu se mai merge dincolo de Ocean din motive binecuvîntate: depărtarea, decalajul fusului orar, marile distanțe, condițiile speciale de joc și, în sfîrșit, printre rînduri, posibilitatea ca să pățim ce pățește la ora asta echipa Ungariei: ruinarea renumelui...

În acest context apare și numele impresarului Zacour, pe care presa noastră, în urmă cu vreo doi ani, l-a făcut cu ou și cu oțet, din motivele știute. Așadar, toate apelurile lansate prin presă nu au avut ecou; nu am reușit să găsim un reprezentant al intereselor noastre cît de cît mai familiarizat cu problemele fotbalului românesc și eram expuși să stăm tot la mîna domnului Zacour. Ajunși la acest punct al discuției, să ne amintim puțin de trecut: echipele noastre au fost umilite cît se poate; jocuri chiar a doua zi după sosirea de la asemenea distanțe, adaptări ultrarapide și rezultate fără nici o speranță; deplasări la mii de kilometri dintr-un capăt la celălalt al continentului, adversari de mîna a șaptea, acum aud că **Steaua** a inaugurat, în condițiile în care a inaugurat, un stadion sătesc. E prea de tot. E ca și cum am invita echipa „Internazionale" la Topraisar sau la Dîlga!

Nu scuz pe conducătorii echipei militare și nu acuz pe Valentin Stănescu, acuz numai pe cei care au îngăduit acest turneu. Mai întîi, pentru că se cunoaște faptul de nimic că „Steaua" nu era în formă, al doilea că echipa a fost lăsată, dacă înțeleg printre rînduri, tot pe seama aventurierului Zacour (toate aceste aproximații se datoresc ciudatului sistem de a nu trimite un ziarist cu echipele în turneu, tocmai pentru a nu se afla adevărul!) Așadar, cunoscîndu-se setea pentru rezultat de care dau dovadă echipele sud-americane, înfometate de palmares favorabil în fața adversarilor europeni, „Steaua" a fost dată la lei, cu voie, ori fără-de-voie. În asta a stat și norocul naționalei noastre! Să nu mi se spună că prudența de ultimă oră este rezultatul vreunei cugetări mature. Nu, există oameni foarte dornici să călătorească și asta pe spinarea celor ce joacă, și tocmai aceștia sînt foarte dispuși să arate cît de folositoare sînt îndepărtatele deplasări fără noimă, pentru că **absurditatea turneului sud-american era evidentă** și pentru copii. Înțelegem că înainte de Mexic o adaptare cît de cît la clima și la condițiile de dincolo de Ocean era absolut necesară, dar acum, cînd jucăm în Europa aproape, dacă nu toate meciurile din anii viitori? Nu vedeți că e cusută cu ață albă?

Vreau să mai spun că în vederea competițiilor din 72—74 înfruntarea unor adversari, cum sînt cei din America de Sud, e chiar contraindicată. Mărturisesc că Mexico mi-a dezvăluit mai mult decît orice că toate campionatele mondiale sînt dominate de mari interese pecuniare și de prestigiu și că numele cîștigătorului titlurilor supreme este mai mult decît previzibil. Se cumpără din timp arbitrii, se fac aranjamente ce nu scapă publicului, dar împotriva cărora nu se poate lupta. Amintiți-vă ce discutabil a cîștigat Anglia la Londra și cît de ușor era de ghicit că la Mexico aceiași echipă va fi eliminată fără dificultate, ceea ce s-a și întîmplat. Amintiți-vă ce climă infernală și ce condiții de joc: la 12 ziua sau la orele 14 după-amiază, ca și cînd ceea ce se numesc partidele în nocturnă ar fi fost o invenție a anului 2 000! Vreți să vă spun sincer că sînt convins că Brazilia nu se va afla în '74 nici pe locul 4? Nu are cum. Dacă viitorul campionat mondial va arăta altceva, eu sînt gata să mă las bestelit. De departe fotbalul european este net superior din toate punctele de vedere celui de dincolo de Ocean. S-a văzut în Anglia, se va mai vedea o dată în R. F. a Germaniei. Și-atunci unde mergem noi să învățăm? La acei care mîine-poimîine vor trebui să învețe de la europeni? Ce-i luxul acestor distanțe și cheltuirea inutilă de energie, numai pentru a demonstra că putem juca de la egal la egal cu echipele braziliene? Da, putem să facem asta, dar pe terenuri europene, nu acolo unde ucigătoarea climă distruge orice pregătire. Socotesc că renunțarea la turneul sud-american este **un act de înțelepciune.**

PRIM PLAN

PETESCU

La 15 mai, Mircea Petescu împlinește 30 de ani. În aceeași zi se împlinesc... 15 ani de la nașterea primului său carnet de legitimare, la C.F.R. Arad. Să fie oare o simplă coincidență?

Mircea Petescu a început prin a fi un mare talent. Blondul efeb din Pecica avea doar 17 ani cînd conducea atacul „utist" propulsat de Petschovschi, care avea dublul vîrstei fiecărui membru al „cvartetului ofensiv" imaginat de flerul lui Braun.

A fost oare Mircea Petescu un mare talent? Arădenii susțin, cu umorul lor molcom, că adevăratul talent al lui Petescu a fost acela de a fi jucat la U.T.A.

În 1960, după numai un an la U.T.A., tînărul arădean ia drumul Timișoarei. Lucid prin excelență, el ezită să mizeze totul pe cartea fotbalului. Acum, studentul chimist Petescu navighează cu inteligență între aulă și arenă... Zilele se scurg egale. Mircea nu face excese. Calculează totul. După îndelungi dezbateri interioare, el este nevoit să arunce din nacelă iluziile sale de înaintaș. Forward-ul Petescu se retrage simbolic spre mijlocul terenului, iar apoi devine stoper, ca un tribut plătit dorinței înfrigurate de a rămîne un student fruntaș.

Apoi vine tumultul. Mircea Petescu, stoperul naționalei de juniori, primește, în calitate de căpitan, „Cupa U.E.F.A.", într-o neuitată seară de mai. La ce ar mai putea visa un tînăr care și-a prejățit cu atîta migală profesiunea?

Și totuși, fotbalul, această Sirenă a adolescenței noastre, a tuturor, îl cheamă. Mircea vine la București, la Viitorul, și apoi la Steaua. Se adaptează greu. Luminile orașului îl atrag. Dar Mircea rezistă. La București, unde nici unul dintre profesori nu știe că Petescu este fotbalist, „căpitanul primăverii 1962" devine inginer chimist cu note pe care le invidiază pînă și cei care n-au dăruit o jumătate din tinerețea lor fotbalului.

În sfîrșit, Mircea încearcă să se definească pe sine ca fotbalist. Dar, umbrele lui Zavoda II și Apolzan îi dau frisoane. După patru ani la Steaua, el revine acasă, la U.T.A.... (Sîntem în vara lui 1967...) Aradul îl reprimește cu brațele deschise. În numai trei luni, noul Ulise ajunge, grație U.T.A.-ei, mijlocaș în echipa națională, avînd onoarea de a juca împotriva Angliei, la București. Apoi totul reintră într-o albie mai blîndă. Mircea Petescu părăsește echipa națională, dar nu pentru că puterile i-au scăzut, ci pentru că, deocamdată, „tricolorii" nu prea știu ce vor.

Și astfel începe ultima mare bătălie a

flăcăului din Pecica. Mircea Petescu, tînărul care și-a drămuit cu atîta abilitate energiile, e hotărît acum să dăruiască totul echipei care l-a lansat. Așa se face că el acceptă teribilul post al apărătorului de avangardă, postul cerberului pus să mineze, pas cu pas, întreaga rețea defensivă ardeleană.

La 30 septembrie 1970, Mircea Petescu trăiește momentul suprem al carierei sale: eliminarea lui Feyenoord. La 30 septembrie, întreg Aradul înțelege în numai 90 de minute, proporțiile muncii de Sisif a fostului său june-prim, care a intuit sensul devenirii aspre a fotbalului...

Ioan CHIRILA

• ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI •

TRICOLORII LA LUCRU

Luni, la ora prînzului, lotul național s-a reunit în vederea apropiatului turneu ce-l va întreprinde în Turcia și Grecia, prima mare acțiune pregătitoare a dublei întîlniri cu echipa Ungariei, contînd pentru sferturile de finală din Campionatul Europei. Iată componența acestuia: **Adamache, Ștefan, Crețu, Lupescu, Dinu, Deleanu, Mocanu, Sătmăreanu II, Dumitru, Radu Nunweiller, Anca, Dembrovschi, Dumitrache, Dobrin, Lucescu, Uifăleanu și Iordănescu.**

PATRU IMPORTANTE CONSFĂTUIRI

Duminică, în patru centre fotbalistice (**București, Cluj, Timișoara și Galați**) se vor întîlni — în cadrul unor consfătuiri organizate de F.R.F. — reprezentanți autorizați (conducători de secții și antrenori) ai celor 168 de echipe din Divizia C, ai celor 92 de formații de juniori participante în campionatul republican, președinții comisiilor județene de fotbal și coordonatorii celor 43 de centre de copii-juniori. Federația acordă o deosebită importanță acestor consfătuiri (ele vor fi prezidate de membri ai Biroului federal, în frunte cu tov. **Mircea Angelescu**, președintele F.R.F.), în cadrul cărora vor fi dezbătute probleme ale eșalonului al treilea divizionar și ale unităților de performanță care sînt campionatul de juniori și centrele, veritabile pepiniere ale fotbalului nostru.

„U" CLUJ — INVITATĂ ÎN ITALIA

„Șepcile roșii" au primit recent o invitație din Italia. Echipa clujeană urmează să susțină un meci la 5 martie, în compania unui partener care nu-i încă stabilit.

F.C. ARGEȘ CAUTĂ UN... TURNEU

Echipa piteșteană a contat, pînă acum cîteva zile, pe turneul în Iran, la sfîrșitul lui februarie, cu care și-ar fi desăvîrșit pregătirea. Iată însă, că a primit o telegramă din Teheran prin care este anunțată că din cauza timpului nefavorabil turneul proiectat a fost contramandat, urmînd ca să primească o invitație pentru la vară.

În această situație, piteștenii au reluat corespondența cu cluburi din Israel pentru a perfecta aici cîteva jocuri, în locul celor din Iran.

CINE NE ARBITREAZĂ ÎN CUPA U.E.F.A.

Comisia de arbitri U.E.F.A. a făcut delegările pentru sferturile de finală ale cupelor europene. În ce privește echipele noastre au fost comunicați următorii arbitri:

K. Schullenburg (R.F.G.) la U.T.A. — Tottenham și **F. de Campos** (Portugalia) la Tottenham — U.T.A.

Adr. Boogaerts (Olanda) la Steaua — Bayern München și Krnavek (Cehoslovacia) și Bayern München — Steaua.